

A dolgok beszélgetése

*Hogy ha beszélgetni lehetne
a széllal az utcán és a karszton át egész a tavakig és a tengerekig
a holdfényvel vagy az önhitt jegenyékkal a napsugárral a felhőkkel a sötéttséggel
vagy a padon magánosan üldögélő csúnya lánnyal
az életről*

*a fiákeros lóval az utcán amely nem emlékszik semmire
vagy azokkal az egykori ifjakkal akiket elhantoltak a parkban
s már hetedik éve visszavonhatatlanul halottak
hogy ha beszélgetni lehetne a lámpaoszloppal mely biztosan nem gondolkozik
s a fűvekkel melyek bizonyára más világhoz tartoznak
és annak a régiségkereskedésnek a kirakatüvegével amelyikbe oly sokáig nézünk
mert érdekesnek tűnik elnyűtt holmijaival régiségeivel és összevisszaságával
mindenben élet van ami illatozik és ami lélezkedik
ami szép és szomorú s ugyanakkor szegény szerfelett*

*hogy ha beszélgetni lehetne az éjszakában
a betegekkel is a koldusokkal is az elhagyottakkal is
akiknek csak a maguk szomorú érvei és elcsüggedt évei vannak
hogy ha beszélgetni lehetne a folyóval
amely hatalmasan hanykolódik hullámkebleivel
hogy ha beszélgetni lehetne halaival és herélt kagylóival
a hiddal mely görcsberándult a vas özvegyi fájdalomtól és vigasztalanságától
hogy ha beszélgetni lehetne azokkal a jámbor fűzékkel
amelyekről szerelemittasan írnak a költők
vagy azokkal a kényes nyírfákkal amelyek érzékeinkbe túrnak
mit mondanának a megvadult folyók
mit mondana a rokkant híd
mit mesélnének a kövér halak vagy mit nyöszörögnének a megcsonkított kagylók
mit jövendőnének a bölcs fűzék és mit közölnének bizalmasan a magános nyírfák*

*hogy ha a dolgok megszólalnának magányuk és sok-sok neszük nyelvén
melyeket nem hallunk de megérzünk
az éj kilépne semmitmondó valójából
látnánk a dolgokat rejtelmes mélységeikkel
megelevenednénk mi magunk is az érzetek bizonytalanságának hálóján túl
mindezen dolgokat átformálnánk magunkban
hozzáilleszkednének a lélekhez jelfoghatók lennének kézzel ajakkal
menjünk az éjbe de ne vakon idegek játékatól űzve
ne bőszen a magányokozta kórtól a szemek éjjeli siralmától
a dolgok agya az éjbe van kegyetlen beásva
nem más az mint egy beszélgetés melyre nem kerül sosem sor
a hallgatás egy űsze amely nem segíthet
egy örült sötétség amely sehova el nem vezethet*

MIROSLÁV SZLÁVKÓ MAGYER